

רבינו חננאל ז:

[illegible]

ואלטערנאטיוו ג"ש לאפוקי תרומה וז"ל אחרי אלטרנאטיוו ג"ש דרבי יצחק דרענין מקדש מג"ש טעומאה יעלף קודש מדליחשם למקדש וליכלא למימרה תרומה נמי דלמחר קודש זה ולא תרומה דהשטא ליכלא למיפירך וזימא דה ולא קודש הוילי וקודש הוא בכרת כמו מקדש אבל תרומה ג"ש דמי למקדש וי"ל דאלטרנאטיוו ג"ש לא לזימור דה לרבות גבלת שוף טעור דלמעת תרומה לא אלטרנאטיוו דמיהכל מימי דמיהקסא למקדש לא אחי מדליחטירן ג"ש דרבי אלז אי לאו ג"ש דרבי לא הוה מרבינן גבלת שוף אלז דארבעה הוה משטענין לוי מדי יגע וזה אחת למשעני תרומה וזימור מימיה למי לי ג"ש דרבי מיפוק מג"ש טעומאה לענין קודש נמי דרשין דהי כפרה בתרא דמדות (דף טז: ד"ה: י"ש) אכתי בענין הזה להביא ג' טעומות. אכתי איבער טועה כגון אוכל תרומה בטומא' וטומא' ששמש אלז נקט היי לרבותא ודף י"ב לברא אל"פ' חן חמודות וכו' ממשעט להו ממעט נמי אחריו אי"ג נקט היי אל"ג דלאו טעומה ממש ויניחה אלז גלשון טעומה נכחיו וז"ל דף יכפר על חטא זה אחר לקמן (דף ה:) כפרה אלז מכפר ואינו מכפר ב' כפרות וליכלא למימרה דה"ק ז"ל להביא אחת מג' טעומות וזימור אחי אלטרנאטיוו טעומאה ולא כל טעומה דלא מכפר אלז אחת מיפוק ליה מאחת דדרשין מיניה לקמן דלחי מכפר ב' כפרות וע"כ איז לן לאוקמה בטומאה מקדש וקדשו לפי שזקק הכתוב וי"ל דלא משגיב ב' כפרות אלז כשמכפר מה שקרבן אחר מכפר וכן שמשעט לשון הקטורים דלקמן מדע דהא מכפר על הקדש ועל המקדש וזה מקרי ב' כפרות כיון שאין קרבן אחר מכפר כענין זה: **בע"ז** הוא אומר ילמען טמא את מקדשי. פירוש קדושת שמי והכי קרא בתוך מבוי וקסבר דהי מנה מולך היינו ע"ז וספולתה היא כפרה ארבע מיתות (ספולתה ד' סד:). **וכפר** ע"ל הקדש. אל"ג דנמקדש מיירי דמכוחו לקמן גששענין מ"מ מדלחטירן רחמנא

בגלגלן קודם שמעין טומאת קודם ומדאיתקם ניכא למימר דאס
 כן תהוה נמי: **א** בשוגג בר קרבן הוא. הכא אחי שפיר
 דפשיטא ליה דלא מכפר אבר קרבן דדרשין כפיסא דברייתא
 דטמאים דומיא דפשיטא דלאו אבר קרבן אבל לקמן דפריך אסיפא
 דברייתא גופא דקמי יטול על כל טומאה לא קרש וכו' האי
 בר קרבן הוא משמע דכלאו הך דרשא דטמאים דומיא דפשיטא
 פשיטא ליה דלא מכפר אבר קרבן ומכאן דפשיטא ליה משום
 דאחי מקל וחומר משערי תמחלת דמכפר על (א) כמה עבירות ומה
 דומיא דפשיטא ויכ"ס אבר קטלא ואבר מנולות דלא מכפר דמנולת
 פשיטא דפשיטא טמאות ואשמות ודאין וא"ת וטוקי כגון דאחידע
 דלא חלי ליה: **בבביר** וא' אחריו ביה. ואס תאמר וזה לא א
 פשיטא ובפשיטא לא בעינן דאחי לכלל טמאת דכולהו ואס לא א
 ליה אס לא אחי לכלל טמאת ואחי לומר הואיל ואחי לכלל גזות
 ויניהו ויס לומר חף על גב דלא אחי לכלל טמאת אין לחוש כיון ד
 דפריך ויכספר פנימי ארדייה ואדחיוון ואע"ג דכפרת חיוון לא אח
 גזיה כפרת חיוון דהינו אין על יס כה וי"ל דאין לחוש דמוקפת א
 צמוד ולא אחריו ביה הלא צנדי כהונה מכפרת על אלו ג' עבירות (א)
 דבעי לומר ששעיר הפעמי יכפר מעתה חס בלא וכו' אי עייל ו
 ויכספר תרוייהו אחד דשמי קרבנות ודאי אין סבבא שינואו לכפר
בשוגג וא' אחידע י"ה. ואס תאמר והמקשה מה היה סבור
 ולא אחידע ליה דהיאכ אחידע ליה בר קרבן הוא
 צמוד ואפילו אחריו ביה דליכא (א) כרת ומשום ליה פריך טפי א
 דלטומאת מהדס וקדשין נמי איכא למיפרך אחריו ביה צמוד

ובסיכוי הסם. בטומאה מקדש בפרשת פרה אדומה: **כֹּה לַמֵּשׁ לֵי**
למעטוי הַרוּחָה דַּמְהִיב חִמִּי לַחֲבוּבָה דַּמְהִי לֹא חֲמִי שֶׁן כֶּרֶת:
לרבות נבלת עוף עטור. המטמאה בביה הגליעה שאם אכלה
ונוגע למקדש חייב: משום דמעוטא הוא דליייר. מעוטא זה ביה
לרבות בדמפרא ואולי ואיתרצאי ביה

נבלת עוף טהור ע"י מיעוט אחד
מיעוט: **כפי** או **כי יגע**. בטומאת
אדם בטוהל ויורד כחי: **דלאו** אלא
נגעם. שאינו מטמא בנגיעה אלא
בזית הבגלעם עד לז' אצילת דרכמי
(ויקרא יח) אשר תאכל נבלה וטרפה
ובכס בגדיו ותוקמקין לה בנגלת עוף
טהור כמדת הכהנים ו' ותמקין ההם
יכול בטומא בגמט מ"ל לטמאה זה
אין לך אלא האמור שזה שאין לה
טומאה אלא אצילתה: **וכפר** על
הקדש. בשעיר העשה בפנים כחי
באשר מות: **מטומאות** ולא כל
טומאות. והאילו לא פירש לך עד אלו
מהם לא מקרן אלא לחכמים לפרש
על אלו מדבר לא ולמד בזנין אב:
מה מצינו שחלק בו. כלומר אצילו
טומאה מצינו חלוקה במקום אחר
טומאת מקדש וקדשיו ולקמן [טז] מפרש
לה היכא: **אף כאן**. שחלק להיות
בפפרה ואין שאר טומאות עמה
דע בטומאת מקדש וקדשיו
הכתוב שזכרנו: **אף כאן בטומאות**
מקדש וקדשיו גרסינן ולא גרסינן
וחלוק: **מקומו** הוא מוכרע. אין
אזה צריך להכריעו במקום אחר כי
עלמנו הכריע הכתוב שאינו מדבר
אלא בטומאת מקדש וקדשיו: יכול
על כל טומאה שבקדש. בין שיש בה
דיעה בין שאין בה ידיעה: **פס**
שפטים שאין בני קרבן. שאין שם
אלא מודי: **אף כאן**. שיש אצילת בני
קרבן. יא שיש בה ידיעה בטחלה
וידיעה בסוף והעלם ניתוסף שיהא
בה קרבן: **ומנין לשים בה ידיעה**
בסבל בו. ולא לשאין בה ידיעה
בטחלה אע"פ שאף היא אינה בה
קרבן: **לכל טמאס**. הראוי לכל
לכלל טמאס יא שיש אצילת בה ידיעה
בטחלה שאינה בכלל טמאס
עוד לעולם: **בה** גרסינן חייבי

הַמֵּאוֹת כְּמֵשֶׁמֶט וְלֹא גִרְסִינָן כֹּל חִיבֵי חֲטָאוֹת: חִיבֵי
הַמֵּאוֹת כְּמֵשֶׁמֶט. הֲרָאוּ בֹאָה לִידֵי חֲטָאוֹת לְבִשְׁמוֹתָם
יִידְעִיהֶם בְּסוּף: **כִּר קֶרֶן כֹּהֵל** כִּי מִפְּרֹשֶׁת קֶרֶן בְּפִרְשָׁה
שָׁמַל לָךְ (וּמִזְכָּר טוֹן): **חֲמוּד וְלֹא חֲטָרֵי בִיבֵי** וְאוֹתוֹ הִכָּרָה בֹּהֶל הַמִּצְוָה
כִּדְמִי' בְּטֶהֱדִירָן בְּפִקֵּךְ הִיוּ בִּרְקִין (דף מה): **וְלֹא אֲסִייעַ לִיבֵי**.
סִלְקָא דַּעֲתָר אֲמִינָא לְמַלֵּי לִיבֵי לִהְיוֹן מִן יִיסוּרִין עַד שִׁיּוּעַ לִי:
וא

ה' כפרתו אפ"ה אינו מכפר אבר קרנן מדדשינן ביה התם חטאים
התם דלאהר חיינן מלקיות שעבר עליהן יום הכפורים חייבין וספרן
סמוך לשקיעת החמה וי"ל דהאי נמי נפקא לן מסיפא דבריימא
אלא בכלל חטאת ואינה דהשאת דמוקין במזיד להו חטאים אלא
יניחו אכל גבי שפיכות דמים קשאי דמוקין ליה בשוגג ולא אחידע
לכלל חטאת קרינא ביה דהא דמוקין להו נמי בהקן דלאו בני גלות
ינמי אטומאת מקדש וקדשיו לאכלל חטאת וכן משמע לקמן
לכלל חטאת ואי"ה ויהאך אפשר לדחוק במזיד והא לא משתת
בין חילון אטומאת מקדש וקדשיו גרידא ואי"ה ויהיב מצי לאוקמה
פ"ד על ג' כהונות על שפיכות דמים ומכנסם על גילוי עריות
וא"ל דלקמן ספרן ויכפר שמי ארדיה ואדחילו ונל בני למישר
דבר אכל אכל וז אפשר דבגדי כהונה יכפר עס קרנן דבר אחר:
דהא כי מוקמינן ליה בטומאת מקדש וקדשיו איירי נמי בשוגג
כי לימר דטומאת מקדש וקדשיו אחי שפיר דאכל לאוקמה
ב' ג' טומאת דאיכת מפרש בין בשוגג בין במזיד אלא קשאי
ב' מלקות הוא דחייבי כריתות שלהו נפטרו מדי כריתות:

גילוי

מסורת הש"ס

(א) ויחמל מג. ושי"ג.
(ב) כריתות כה. ג. [אחרי
פרק יב. ד] [לשון ד"כ
מנומס יש להגיה דאחרי
במקום ד"כ. דש"א].
(ה) וזכחים פה. ו. ו. ל"ל
כרת.

תורה אור השלם

1. כל הנגע במת בנפש האדם אשר ימות ולא יתחטא את משכן ייטמא ונכרתה הנפש ההוא מישראל כי מי נדה לא ורק עליו טמא יהיה עוד טמאתו בה: מברר יט יג

2. או כי יגע בטמאת אדם לכל טמאתו אשר יטמא בה ונעלם ממנו ידוע ודע ואשם:

3. וכפר על הקדש
ושמחת בני ישראל
ומשעירים לכל
חטאתם וכן יעשה
להלל מועד השכן אתם
בחתן טמאתם:

ויקרא טז טז
4. ואני אתן את פני
באיש הדוא והרברתי
אתו מקרב עמו כי
מורעו נתן למלך למנוע
טמא את מקדשי ולחלל
את שם קדשי:

וּיְקָרָא כֵּן
5. וּשְׁמִרְתֶּם אֹת
מִשְׁמֶרְתִּי לְבִלְתִּי עֲשׂוֹת
מַחֲקֹת הַתּוֹעֵבָה אֲשֶׁר
נַעֲשׂוּ לַעֲפֻכֶם וְלֹא
תִּשְׁמְאוּ בָדָם אֲנִי יי
אֱלֹהֵיכֶם: וּיְקָרָא יי
6. וְלֹא תִשְׁמְאוּ אֹת
הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם יוֹשְׁבִים
בָּהּ אֲשֶׁר אֲנִי שֹׁכֵן בְּתוֹכָהּ
כִּי אֲנִי יי שֹׁכֵן בְּתוֹךְ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל: כְּמִדְבַּר לֵה לֵד

הגהות הב"ח

(א) תוספות ד"ה אי וכו'
דמסר על עבירות
ידועות ומרובה וכו'
מדרשין ב"ה חסם. נ"ב
כפ' נחלל דכריתו:
(ב) ב"מ ד"ו ח"ל דהאי
מיהא נקמא:

מוסף רש"י

מה פשעים שאינם בני קרבן. לפשעים היטו מרדן, שחורד נרטו, וכן הוא אומר (מ"ב ג) מלך מאכל פשע ני (בריתוח כהן).